

тъ, тя прѣдложи такъви условия за миръ, шгото сръбската войска отъ негодование провъзгласи кнеза Милана за царь Сръбский. Това нѣшто нѣма сѣтнина. Пд-важна бѣше несполука та да се направи редовно прѣмирие, зашгото Турци ти сѣ прѣдложението си за прѣмирие за петъ шесть дни гледаха да спечелетъ врѣме, та да докаратъ повече сила, коѣето и на-скоро стана. Бойтъ се подкачи пакъ. Тежка борба настана за сръбската войска и за доброволцити до послѣдната катастрофа на 17-й октомврий подъ Дюнишъ, на който призиването влѣчаше слѣдъ себе си и падане то на Алексинець и отвареше на Турцити свободенъ пѣтъ въ Моравската долина. Сърбина заплашоваше страшно опустошеняе. . .

Въ всичко то врѣме на тина боѣве прѣговорити се протакаха. Англия ги правеше; ней принадлежаше мисльта за конференция; тя сама приозна въ това врѣме намисането, ако и само дипломатическо; тя начърта въ главни чѣрти основанието на мирътъ: *status-quo* за кнежествата, и *автономия* за побуненити области, — и тя сама прѣдложи прѣмирие за единъ мѣсець, за да се разгледатъ тина условия. Турция на всичко това отговори сѣ просто прѣдложението за прѣмирие за половинъ година, въ коѣето врѣме да се протака неизвѣстното размирно положение. Лордъ Дерби тутакси се съгласи, а кога Росия нерачи да приеме турското прѣдложение, Англия оште единъ пѣтъ се отегли. Европейский концертъ пакъ увисна на въздухътъ.

Минутата бѣше най-критическа. Руский посланникъ подаде на Портата на 18-й октомврий единъ ултиматумъ за склочване на едно прѣмирие отъ два мѣсеца, и поиска да му се даде отговоръ въ четиредесетъ и осмъ часа; а подиръ два дни, слѣдъ това, бидоха казани слова въ Кремль, които повдигнаха духътъ въ Росия и направиха голѣмо впечатление на Европа. Заедно сѣ това биде порѣчено да се тури на крагъ една часть отъ руската войска.

Дѣйствието, коѣето излѣзе отъ твърдото и рѣшително то положение на Росия, биде силно нѣ само срегта Турция, когато приа безусловно ултиматумътъ, нѣ и срегта цѣла Европа. Малко прѣди това британский министръ заплашваше Росия сѣ военный походъ. Нѣ това бѣше послѣдна хвалба. Въ самата Англия свободното обществовно мнѣние бѣше развлновано за поддрѣжка та на турското насилие възъ християните, и британско то правителство, безъ забава слѣдъ руский ултиматумъ, поднови пакъ прѣдложението за конференцията. Така и Австрия, когато пд-напрѣдъ се не съгласаваше на неа, тогава се присъедини.

Нѣ Молохътъ на европейский концертъ, който тд се растураше тд се подноваваше, искаше нови жрѣтви. Конференцията заблѣжи трети актъ на европейский концертъ. Доклѣ анлийский пълномощникъ, маркизъ Салисбури, забиколи царскити двореци на Европа, измина се цѣлъ мѣсець; оште, доклѣ пълномощницити се разговоретъ прѣдварително за нареждането на програмата, измина се оште единъ мѣсець, и ѣето ти прѣмирието се свърши, безъ да се направи нѣшто. Трѣбоваше да се продължи. И така се испълни първото желание на турцити, коѣето се искаше оште прѣвъ октомврий. Нѣ трѣбова да знаемъ, че това прѣмирие ѣе само между Портата и кнежествата. Росия не воюва сѣ Портата, та затова и прѣмирие нѣма за неа, и въ ништо то не на обвързова.

Въ прѣдварителний разговоръ на пълномощницити Турция не биде допустна та, нѣ нейната страна напълно прѣдставляваше Австро-Унгарию, когато, споредъ всичкити извѣстия, правеше всакакви възра-